

Dosarul nr. 2ra-1708/19

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina (jud.: I. Parii)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: L. Bulgac, A. Panov, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

04 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Tatiana Vieru

Nina Vascan

Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul de Poliție Rezina, reprezentat de Valerian Golban,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Sapaniuc împotriva Inspectoratului de Poliție Rezina, intervenient accesoriu Ion Latiș, cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul depus de Alexandru Sapaniuc, s-a casat hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii depuse de Alexandru Sapaniuc,

c o n s t a t ă :

La 23 ianuarie 2017, Alexandru Sapaniuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Rezina, cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 25 septembrie 2015, ora 10:00, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Rezina Ion Latiș, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 03105052 în baza art. 354 din Codul contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 50 de unități convenționale, ce constituia 1000 de lei. Amenda a fost aplicată din cauza că la 25 august 2015, ora 01:45, în orașul Rezina, str. 27 august, în barul „Extrim” în momentul când se certa cu Artiom Rusu, i-a aplicat acestuia o lovitură în regiunea feței, iar prin acțiunile sale fiind încălcate normele morale și a tulburat ordinea publică.

Alexandru Sapaniuc a menționat că prin hotărârea din 30 noiembrie 2015 a Judecătoriei Rezina, la moment definitivă, a fost admisă contestația depusă de acesta împotriva procesului-verbal din 25 septembrie 2015 și a deciziei de sancționare ca fiind întemeiată, procesul contravențional fiind încetat pe motivul lipsei faptului contravenției.

Mai mult, reclamantul a relatat că la 25 septembrie 2015, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Rezina Ion Latiș, a întocmit un proces-verbal pe

numele administratorului ÎI „Alex Sapaniuc” Alexandru Sapaniuc, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 150 de unități convenționale, ce constituia 3000 de lei. Amenda a fost aplicată din cauza că la 11 septembrie 2015, ora 00:45, în orașul Rezina, str. 27 august, în barul „Extrim”, pe timp de noapte folosea aparatul audiovizual cu intensitate auditivă, tulburând liniștea.

Prin hotărârea din 17 noiembrie 2015 a Judecătorei Rezina, a fost admisă contestația depusă de administratorul ÎI „Alex Sapaniuc” Alexandru Sapaniuc împotriva procesului-verbal din 25 septembrie 2015 și a deciziei de sancționare, procesul-verbal fiind încetat pe motivul lipsei în acțiunile administratorului a faptei contravenționale.

Totodată, reclamantul a specificat că, la 30 octombrie 2015, pentru asistența juridică acordată de avocatul Aurel Gonciar și pentru reprezentarea intereselor în cauzele contravenționale, i-a achitat suma de 400 de lei, confirmată prin bonurile de plată seria YL, nr. 186628 și nr. 186629.

Alexandru Sapaniuc a menționat că prin acțiunile ilicite ale agentului constatat, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, fiind nevoit să se prezinte în fața acestuia, fără a avea vreo vină, deoarece agentul avea intenția să se răzbune, motivul fiind plângerile depuse la Ministerul Afacerilor Interne în privința factorilor de decizie din cadrul Inspectoratului de Poliție Rezina. Pe durata procesului de judecată, era neliniștit, impulsiv, care s-a răsfrânt negativ asupra sa.

Reclamantul a depus acțiunea în baza art. 384 alin. (2), lit. u) din Codul contravențional, care prevede că persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională și art. 13 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, care indică că repararea prejudiciului specificat la art.7 lit.a), c)-g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenziilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe.

Alexandru Sapaniuc a solicitat încasarea din contul Inspectoratului de Poliție Rezina, a prejudiciului material suportat prin achitarea cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 400 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 2000 de lei.

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Inspectoratul de Poliție Rezina a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii (f.d. 20).

Prin hotărârea din 11 decembrie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Rezina, s-a admis parțial acțiunea formulată de Alexandru Sapaniuc.

S-a dispus încasarea din contul Inspectoratului de Poliție Rezina în beneficiul lui Alexandru Sapaniuc, a prejudiciului material în sumă de 400 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 1200 de lei (f.d. 42, 47-50).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că pentru confirmarea cheltuielilor suportate de reclamant, au fost prezentate bonurile de plată, suma solicitată fiind de 400 de lei, care este o sumă pe măsură rezonabilă și proporțională

aportului avocatului la soluționarea cauzelor, urmând a fi încasate din contul Inspectoratului de Poliție Rezina.

Având în vedere principiul compensării echitabile a prejudiciului moral, suferințele morale, starea de stres și frustrarea cauzată reclamantului, instanța de fond a apreciat solicitarea dată ca întemeiată parțial, stabilit ca prejudiciu suma de 1200 de lei, care în opinia instanței ar duce la satisfacția echitabilă a persoanei vătămate.

Cu referire la afirmațiile pârâtului privind faptul că acțiunea reclamantului nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat, nu pot fi reținute, deoarece instanța s-a pronunțat în temeiul normelor de drept prevăzute de art. 383-384, 441 din Codul Contravențional.

Împotriva acestui act judecătoresc, la 11 decembrie 2017, Inspectoratul de Poliție Rezina a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 11 decembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii înaintate de Alexandru Sapaniuc (f.d. 45, 61-68).

Prin decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Inspectoratul de Poliție Rezina, s-a casat hotărârea din 11 decembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, cauza fiind expeditată spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată (f.d. 76-84).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că nu a fost atras în proces, agentul constator Ion Latiș, care a întocmit procesele-verbale, or, reclamantul în cererea de chemare în judecată, a solicitat încasarea prejudiciului material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale. Iar pentru a nu leza drepturile agentului constator, instanța a considerat necesar atragerea acestuia în cadrul procesului civil.

Prin încheierea din 05 iulie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, a fost admis demersul reprezentantului Inspectoratului de Poliție Rezina, Valerian Golban și s-a dispus atragerea în calitate de intervenient accesoriu din partea pârâtului, agentul constator Ion Latiș (f.d. 112-113).

În cadrul ședinței de judecată din 30 octombrie 2018, Alexandru Sapaniuc a înaintat o cerere, prin care a solicitat încasarea din contul Inspectoratului de Poliție Rezina, a prejudiciului moral în sumă de 100000 lei.

Prin hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, acțiunea înaintată de Alexandru Sapaniuc s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 134, 139-144)

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că potrivit Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, organul care reprezintă statul în instanțele de judecată pe cauzele de reparare a prejudiciului material și moral este Ministerul Justiției. Prin urmare, instanța a menționat că prezenta acțiune este înaintată împotriva unui pârât necorespunzător, din care motiv acțiunea a fost respinsă.

Mai mult, instanța a relatat că circumstanțele invocate de reclamant nu servesc drept temei și nici nu acordă dreptul de a solicita încasarea prejudiciului din contul pârâtului. Or, reclamantul în cauzele contravenționale, nu a fost supus reținerii contravenționale, nu i-a fost aplicat arestul contravențional și nu i-au fost aplicate amenzi de către instanța de judecată, dar fiind aplicate de către agentul constator.

La 26 decembrie 2018, Alexandru Sapaniuc a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 26 noiembrie 2018 a primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și încasarea din contul pârâtului a prejudiciului material în sumă de 400 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 100000 de lei (f.d. 145, 157-160).

Prin decizia din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Alexandru Sapaniuc, s-a casat hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Rezina, fiind pronunțată o nouă hotărâre, după cum urmează.

S-a admis parțial cerere de chemare în judecată depusă de Alexandru Sapaniuc.

S-a dispus încasarea din contul Inspectoratului de Poliție Rezina în beneficiul lui Alexandru Sapaniuc, a prejudiciului material sub formă de cheltuieli pentru asistența juridică în sumă de 400 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 3000 lei.

Referitor la procesul de luare a acestei soluții Curtea de Apel Chișinău a constatat că, în speță, apelantul a pretins constatarea încălcării dreptului de a nu fi tras la răspundere contravențională, precum și dreptul la prezumția nevinovăției. Or, această circumstanță reprezintă o încălcare esențială a drepturilor și libertăților constituționale ale reclamantului, în condițiile în care și art. 21 din Constituția Republicii Moldova garantează persoanelor prezumția nevinovăției.

Instanța de apel a considerat că, la caz, sunt întrunite și aplicabile prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată. Astfel, intentarea procesului contravențional în privința apelantului, sunt acțiuni care în interpretarea CtEDO în materie penală, îi oferă lui Alexandru Sapaniuc dreptul de a pretinde compensarea prejudiciului cauzat.

Mai mult, Curtea de Apel Chișinău a menționat prevederile art. 1422 alin. (1) din Codul civil, care indică expres că în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Prin urmare, instanța bazându-se pe principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, suferințele morale cauzate și ținând cont și de erorile admise în privința apelantului de către reprezentanții organelor statale, a considerat oportun încasarea prejudiciului moral în sumă de 3000 de lei.

Cu privire la cheltuielile de asistență juridică, instanța de apel a relatat că această sumă de 400 de lei este una efectivă, reală, rezonabilă și proporțională cu munca depusă de avocat.

La 16 iulie 2019, Inspectoratul de Poliție Rezina, reprezentat de Valerian Golban, a declarat recurs împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii înaintate de Alexandru Sapaniuc.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a invocat că la examinarea cauzei instanța de apel a încălcat esențial și a aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Inspectoratul de Poliție Rezina a menționat că instanța de apel nu a motivat încadrarea speței în prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, deoarece prejudiciul se solicită în cazul acțiunilor ilicite comise în procesele penale și contravenționale ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, fiind indicate expres instituțiile cărora le sunt aplicabile prevederile legii menționate, însă agentul constator nu este menționat în legea dată.

Recurentul a relatat că intimatul/apelant nu a prezentat probe pentru a motivat suferințele sale fizice și psihice sau suferințele în plan profesional și familial, acestea purtând un caracter declarativ.

La 30 iulie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs lui Alexandru Sapaniuc, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f.d. 210).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care Alexandru Sapaniuc să-și expună poziția față de temeiurile recursurilor.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Inspectoratul de Poliție Rezina este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de

procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecării este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 15 mai 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 11 aprilie 2019 (f.d. 198), fiind recepționată de recurent la 24 mai 2019 (f.d. 207).

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecării a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*,

ibidem, parag. 67; Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36; Zubac, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Ronald Vermeulen vs Belgia, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Instanța de judecată observă că recurentul Inspectoratul de Poliție Rezina a criticat decizia contestată în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de recurs relevă că recurentul a pretins, într-un mod abstract, că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de articolul 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre

judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de Inspectoratul de Poliție Rezina, reprezentat de Vladimir Golban nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul de Poliție Rezina, reprezentat de Vladimir Golban.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nina Vascan

Dumitru Mardari